

Cas noia de Portbou: llei no és justícia

El jutge David Fernández recull la medalla que li van concedir els Mossos TURA SOLER.

El titular del jutjat d'instrucció número 1 de Figueres, David Fernández Torregrosa, acaba de dictar una providència (paraula que el diccionari defineix com una mesura que es pren per endavant per aconseguir un fi determinat o per prevenir una necessitat futura) per dir-li, a Cristina Rauter, germana de l'Evi, la noia morta a Portbou el 1990 que no van identificar fins passats 32 anys, que no és competència del jutjat trobar el cos perdut de la noia i que en tot cas vagi a demanar a l'Ajuntament de Figueres que el busqui perquè el lloc on se suposa que és, el cementiri de Figueres, és de titularitat municipal. Diuen els experts que la providència és estrictament correcta en un aspecte legal. Segur que sí. El jutge Fernández Torregrosa, a qui els Mossos van posar una medalla per algun mèrit que deu existir però que no van especificar en les últimes Esquadres, ni tan sols havia nascut quan el 1990 es va trobar una noia penjada a Portbou. I, des de llavors, pel jutjat número 1 de Figueres, a part del jutge Xavier Mulet que va

incoar les diligències 2475/90, fins a Fernández Torregrosa hi deuen haver passat tants jutges que no es podrien comptar amb els dits de les mans i els peus junts, i tots deuriem tenir molts més problemes que provar d'identificar una misteriosa noia desconeguda i aclarir la seva mort. Però, davant de la família Rauter i el seu dret a recuperar el cos d'una difunta i conèixer la veritat, el jutjat no hauria d'oblidar que el cos va ser embalsamat i posat en un nínxol de beneficència al cementiri de Figueres per ordre judicial.

D'entrada, ja van cometre o permetre que es cometés una irregularitat, perquè la llei fixa que els cossos de persones no identificades s'han d'enterrar al municipi on s'ha localitzat el mort. En aquest cas, l'havien d'haver enterrat a Portbou. El cadàver continuava a disposició judicial quan els operaris del cementiri, sense encomanar-se a ningú, van treure el cos i el van posar en un lloc, fins ara no esclarit del cementiri, per alliberar el nínxol 134. La jutgessa Maria Teresa Borràs, que el 2001 va autoritzar a la Guàrdia Civil que exhumes el cos per treure mostres d'ADN, no va fer cap seguiment de la diligència, ni es va preocupar de saber que no s'havia pogut executar. Ni tampoc va fer cap pas per intentar saber on era el cos per poder tirar endavant la diligència que autoritzava. Feia només dies que el cos s'havia tret i els operaris encara eren vius i deuriem recordar on havien dipositat el cadàver. I quin jutge es va preocupar de guardar la roba, el calçat o el rellotge que duia la noia penjada, objectes que podrien haver servit per intentar trobar ADN, encara que haguessin passat molts anys, com ara s'ha fet amb el cas d'Helena Jubany. Qui sap on va anar a parar la roba. Deuria ser responsabilitat del jutjat de preservar-la com a prova! Molt s'ha parlat de la deixadesa del forense Lacaci, que no va anar a fer l'aixecament del cadàver, i de la ineficàcia de la Guàrdia Civil (que ningú pot negar que va dedicar molts esforços a identificar el cos, però poc s'ha parlat de la inoperància dels jutges que han deixat que s'encadenessin els errors. I ara diuen a la família que s'espavili a buscar el cos que ells no van saber preservar, i als Rauter no els tocarà més remei, si volen recuperar el cos de la noia, que embrancar-se en l'odissea que els costarà temps i diners sense saber si tindrà èxit. Quanta raó té aquella persona, gran coneixedora del món judicial, que ahir em va recordar: els jutjats són per aplicar les lleis, no per fer justícia. Una injustícia per als Rauter.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 08-06-2023, Pàgina 32

-El Punt Avui. Nacional 08-06-2023, Pàgina 32

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/punt-divers/article/4-divers/2298438-cas-noia-de-portbou-llei-no-es-justicia.html>